

Sygn. akt I USK 137/21

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania M. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi
w O.

o ustalenie kwoty należnych składek na Fundusz Pracy oraz Fundusz
Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 22 kwietnia 2021 r.,
skargi kasacyjnej odwołującej się Spółki od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 11 lutego 2020 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącego na rzecz organu rentowego kwotę
240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 11 lutego 2020 r., oddalił apelację M. Sp. z o.o. w K. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 11 czerwca 2019 r., mocą którego oddalono odwołania M. Sp. z o.o. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O. z dnia 19 stycznia 2017 r., określających należne składki na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od stycznia 2012 r. do grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny wskazał, że wobec wszystkich osób objętych spornymi decyzjami zapadły prawomocne wyroki, stwierdzające, że wykonywali oni pracę na podstawie umów podlegających oskładkowaniu. Sąd w niniejszej sprawie był powyższymi rozstrzygnięciami związany. Z uwagi zatem na stwierdzenie istnienia obowiązku ustalania i odprowadzania składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych od podstawy określonej w spornych decyzjach wobec osób objętych niniejszym postępowaniem, zaskarżone decyzje organu rentowego Sąd odwoławczy uznał za zasadne. Jednocześnie Sąd odwoławczy przyznał, że słusznie Sąd Okręgowy uznał brak podstaw do zawieszenia postępowania z uwagi na toczące się postępowania kasacyjne przed Sądem Najwyższym.

Skargę kasacyjną wywiódł pełnomocnik odwołującej się Spółki, zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w całości. We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a mianowicie: czy art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c., stanowiący o uprawnieniu sądu do zawieszenia postępowania w przypadku, gdy rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego toczącego się postępowania cywilnego, ma zastosowanie w sytuacji, w której inne toczące się postępowanie cywilne o znaczeniu prejudycjalnym dla sprawy, w której postępowanie miałyby być zawieszone, zostało zakończone i została wniesiona od wydanego w nim orzeczenia skarga kasacyjna?

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi kasacyjnej wg norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do merytorycznego rozstrzygnięcia.

Istotne zagadnienie prawne powinno kotwiczyć się w regulacji prawnej, która powinna zostać przeanalizowana i opracowana, tak aby to wpierw sam skarżący mógł stwierdzić, że istotne zagadnienie prawne rzeczywiście występuje i dlatego

powinien rozpoznać je Sąd Najwyższy. Skarżący nie dostrzegł, że postawione pytanie zostało już wyjaśnione zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie.

W art. 177 § 1 pkt 1–4 k.p.c. unormowano przypadki zawieszenia postępowania ze względu na zależność między rozstrzygnięciem sprawy a wynikiem innego postępowania jurysdykcyjnego. Sytuacje te, mimo istotnych różnic powodowanych przedmiotem i charakterem postępowania, ze względu na które następuje zawieszenie postępowania cywilnego, określane są w piśmiennictwie zbiorczo jako zawieszenie z przyczyn prejudycjalności (J. Rodziejewicz: *Prejudycjalność w postępowaniu cywilnym*, Gdańsk 2000, s. 22). Zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. ma charakter fakultatywny i pozostawione jest uznaniu sądu. Ustawodawca, w przepisie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. wyraźnie podkreśla, że sąd może zawiesić postępowanie. Nawet więc jeżeli rozstrzygnięcie rozpoznawanej sprawy zależy od rozstrzygnięcia, jakie może zapaść w innej sprawie, sąd powinien ocenić, czy należy zawiesić postępowanie.

Postępowanie cywilne, ze względu na które ma dojść do zawieszenia, musi się toczyć w chwili orzekania o zawieszeniu, co zakłada uprzednie wniesienie pozwu w procesie, względnie wszczęcie postępowania nieprocesowego. Pozbawione znaczenia jest to, czy postępowanie, ze względu na które dochodzi do zawieszenia, zostało wszczęte wcześniej, czy później niż postępowanie, które ma zostać zawieszone. Postępowanie toczy się do momentu jego prawomocnego ukończenia (art. 363 § 1 k.p.c.). Po uzyskaniu prawomocności formalnej, przez orzeczenie wydane w kwestii wstępnej, zawieszenie traci rację bytu wobec mocy wiążącej tego orzeczenia i konieczności jej respektowania w innych postępowaniach (art. 366 w zw. z art. 365 k.p.c.), w związku z czym zawieszone postępowanie powinno zostać podjęte (art. 180 § 1 pkt 4 k.p.c.). Skutku tego nie uchyla *per se* wniesienie w postępowaniu, ze względu na które doszło do zawieszenia, skargi kasacyjnej, skargi o wznowienie postępowania lub wniosku o unieważnienie prawomocnego orzeczenia (zob. P. Grzegorzczak w: *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Postępowanie rozpoznawcze*. T. Ereciński (red.) Warszawa 2016, LEX). Podobnie rozstrzygnięta została również ta kwestia przez Sąd Najwyższy. Wniesienie skargi kasacyjnej nie uchyla bowiem prawomocności zaskarżonego orzeczenia, co wyklucza zakwalifikowanie

postępowania kasacyjnego jako toczącego się w rozumieniu art. 177 § 1 pkt 1 (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2020 r., III CSK 260/18, LEX nr 3046262 oraz - mimo podnoszonych wątpliwości – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2018 r., IV CSK 298/17, LEX nr 2565823).

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach orzeczono w myśl art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c.